

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У. 12282/10 (2009)
Дана: 04.10.2011. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Невене Милојчић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судијским помоћником Еленом Петровић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца Удружења приватних апотекара Србије С. из Б, ..., чији су пуномоћници В.Ј. и А.Н, адвокати из Б, ..., против решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Београд, ..., бр. ... од ... године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.10.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против закључка председнице Савета о одбацивању захтева за покретање поступка, бр. ... од ... године, којим је одбачен захтев тужиоца за покретање поступка, ради утврђивања злоупотребе доминантног положаја Републичког завода за здравствено осигурање, због ненадлежности.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 14.10.2009. године и заведеној у том суду под бројем У. 7220/09, којом спори законитост решења туженог,

тужилац наводи да је решење незаконито, јер су приликом његовог доношења учињене повреде правила поступања, које су биле од утицаја на решење ствари, чињенично стање је нетачно утврђено и материјално право погрешно примењено. Потпуно су нејасни разлози због којих тужени сматра да није надлежан да одлучује по захтеву тужиоца. Тужилац је поднео захтев из члана 18. Закона о заштити конкуренције, а тужени даје разлоге о томе да није надлежан првостепени орган да врши контролу, односно надзор над законитошћу рада којим се испитује спровођење закона и других општих аката од стране државних органа, па самим тим и Завода за здравствено осигурање. Тужилац сматра да оваква радња и није у делокругу туженог, али да он њу није ни захтевао, па је нејасно зашто тужени, давањем својих разлога, упућује тужиоца на врсту контроле коју он није ни тражио. Тужилац је поднео захтев за покретање поступка ради утврђивања злоупотребе доминантног положаја на тржишту и о томе је требало и одлучити, а за то је надлежна Комисија за заштиту конкуренције. Сматра да је закон погрешно примењен на његову штету, па је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења. Сматра да се Закон о заштити конкуренције може применити само на радње које су учинила лица која посредно или непосредно учествују у промету робе или услуга, што Завод за здравствено осигурање у конкретном случају није, па на њега овај закон није могао ни да буде примењен. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета управне ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), по тужби у овом управном спору по

правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка произлази да је тужилац, дана 13. јула 2009. године, поднео туженом захтев за покретање поступка ради утврђивања злоупотребе доминантног положаја Републичког завода за здравствено осиграње, као учесника на тржишту, јер је као орган који је искључиво надлежан да доноси општи акт којим прописује услове промета и издавања лекова на лекарски рецепт, донео Правилник о условима, критеријумима и мерилима за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за 2009. годину ("Службени гласник РС" бр.6/09) чиме је извршио злоупотребу доминантног положаја на тржишту из члана 18. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 79/2005), и тиме онемогућио чланове тужиоца да издају лекове пацијентима на лекарски рецепт.

По оцени Управног суда правилно је закључио тужени да је жалба тужиоца неоснована и да је првостепени закључак на закону заснован, јер је Завод за здравствено осигурање поступао у оквиру својих овлашћења прописаних одредбом члана 179. став 1. и став 2. Закона о здравственом осигурању ("Службени гласник РС" бр.107/05 и 106/06) којим је прописано да Републички завод доноси општи акт којим се уређују услови, критеријуми и мерила за закључивање уговора са даваоцима здравствених услуга и за утврђивање накнаде за њихов рад за сваку календарску годину. Републички завод доноси општи акт из става 1. овог члана у сарадњи са удружењем здравствених установа основаним у складу са законом којим се уређује здравствена заштита као и са представницима коморе здравствених радника основане у складу са законом. Због тога се не може сматрати да доношење овог Правилника представља радњу којом се злоупотребљава доминантан положај, а његова законитост односно сагласност са Уставом могу бити преиспитивани пред Уставним судом.

Због тога се наводима тужбе не доводи у сумњу правилност оспореног решења и њиме није погрешно примењен закон на штету тужиоца.

Имајући у виду све наведено, Управни суд је применом члана 41. став 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, број 46/96), тужбу одбио и одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.10.2011. године, I-1 У. 12282/10 (2009)

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВЈ